

Hồi 68

Hi Môn Đồ Hai Phái Khởi Phận Tranh

Tên nét mặt dầu dầu điểm một nụ cười đau khổ, Lý Thanh Loan nghèn nghẹn nói:

- Muội biết rồi ! Vũ ca sợ sau khi huynh ấy chết đi thì muội cũng chết theo, nên cố ý đối xử với muội như vậy. Huynh ấy cố làm cho muội cảm giận để muội khỏi sầu khổ. Sự thật rủi huynh ấy có mệnh hệ nào, muội cũng...

Chợt nghe tiếng Tô Phi Phụng ngắt ngang:

- Các người cứ yên tâm, Mã Quân Vũ không chết được đâu.

Bạch Vân Phi ngạc nhiên, trở mắt nhìn Phi Phụng hỏi:

- Tô cô nương vừa nói gì ?

Vô Hình Nữ Hiệp Tô Phi Phụng từ từ tiến đến bên Thanh Loan, nói:

- Tôi bảo Mã huynh không chết đâu.

Rồi nàng nhìn vào mặt Lý Thanh Loan tiếp:

- Độ hai giờ nữa cho Vũ huynh uống một bát nước cháo, xong bảo huynh ấy phải ngủ nửa ngày. Cứ đều đều như thế thì sau ba ngày Vũ huynh có thể bình phục hẳn.

Nói xong nàng quay mình bước đi.

Bạch Vân Phi chặn lại, hỏi:

- Thời gian ba ngày có là bao. Cô nương đợi Vũ huynh bình phục rồi sẽ đi cũng không muộn.

Tô Phi Phụng than dài một tiếng, buồn buồn nói:

- Tôi biết Bạch cô nương không tin tôi, nhưng...

Bạch Vân Phi nheo mày, lạnh lùng nói:

- Xin lỗi, tôi không muốn Tô cô nương nói xuôi như thế rồi bỏ đi. Việc cấp bách là phải làm sao cứu Vũ huynh của tôi ngay bây giờ ? Theo tôi nghĩ lệnh tôn là Bang Chủ của Thiên Long Bang, chắc chắn cô nương phải biết thuốc giải Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn để chỗ nào. Tô cô nương hãy chỉ cho tôi đi lấy và cô nương cũng tạm về nghỉ trong Thiên Cơ Thạch Phủ vài ngày, đợi tôi lấy thuốc giải xong thì sẽ để cô nương tự do xuống núi.

Phải biết Tô Phi Phụng từ nhỏ đến lớn luôn luôn được phụ thân nàng là Tô Bằng Hải nuông chiều, nên tánh tình đã quen bướng bỉnh.

Nghe Bạch Vân Phi nói thế, nàng nổi giận gằn giọng nói:

- Tôi không chỉ chỗ để thuốc giải, Bạch cô nương làm gì tôi ?

Bạch Vân Phi tần ngần suy nghĩ:

“Thuốc giải Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn nhất định bọn họ cất rất kỹ lưỡng. Nếu con nhãi này không chịu nói thì quả là chuyện không may.”

Đang lúc Bạch Vân Phi chưa biết xử trí ra sao thì lại nghe Tô Phi Phụng nói oang oang:

- Vũ ca của mấy người đã uống xong thuốc giải, chỉ trong ba ngày nữa chất độc tiêu tan thì bệnh sẽ lành ngay. Không cần đến Bạch cô nương phải lặn lội đi tìm thuốc giải nữa.

Bạch Vân Phi quay đầu lại nhìn Mã Quân Vũ cất tiếng nói đầy vẻ nghi ngờ:

- Nếu ba ngày mà Vũ huynh không khỏi bệnh thì Tô cô nương tính sao ?

Thấy Bạch Vân Phi vẫn một mực không tin mình, Tô Phi Phụng cười nhạt đáp:

- Nếu tôi muốn hại Vũ ca của các người thì đâu cần phải hành động như vậy. Hôm qua...

Bạch Vân Phi vừa khoác tay vừa nói:

- Thôi được rồi ! Tô cô nương cứ đi đi, nhưng hy vọng rằng ngày sau đừng mong gặp huynh ấy nữa.

Vô Hình Nữ Hiệp Tô Phi Phụng tức giận, nhìn chăm chăm Bạch Vân Phi cất giọng châm biếm:

- Các người cứ yên tâm ! Ta không làm cho Bạch cô nương và Lý cô nương phải khóc lóc thảm thiết đâu !

Bạch Vân Phi giận đỏ mặt nói:

- Tôi...

Tô Phi Phụng đã cướp lời:

- Vâng ! Bạch cô nương thương hại Mã Quân Vũ mà. Chắc lòng huynh ấy đã xem cô nương như người của trời rồi...

Chợt nàng thở dài, xuống giọng nói tiếp:

- Tô huynh của tôi rất hiểm độc, nhất định huynh ấy đã đem Qui Nguyên Mật Tập giấu ở đâu rồi. Bạch cô nương tuy võ công tuyệt thế, nhưng dầu có chết huynh ấy cũng không chịu trả lại cuốn kỳ thư ấy đâu. Theo tôi nghĩ tốt nhất việc này chúng ta phải dùng trí mới được.

Bạch Vân Phi gắng giọng:

- Hừ ! Nếu hần không chịu trả Qui Nguyên Mật Tập thì hần phải thế mạng.

Tô Phi Phụng thở dài, cất giọng buồn buồn:

- Dầu Bạch cô nương có giết chết Tô huynh của tôi đi nữa cũng khó mà thu hồi được Qui Nguyên Mật Tập. Nếu cuốn kỳ thư đó xuất hiện trên giang hồ thì thế nào võ lâm cũng nổi lên một trận tàn sát nữa.

Bạch Vân Phi ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Theo ý Tô cô nương thì phải hành động thế nào ?

- Tôi với huynh ấy sống gần nhau từ nhỏ nên tôi hiểu tánh tình huynh ấy rất nhiều. Nếu Bạch cô nương tin tôi, trong ba ngày tôi sẽ đem Qui Nguyên Mật Tập trả lại tại Thiên Cơ Thạch Phủ.

Bạch Vân Phi khẽ gật đầu nói:

- Tốt lắm ! Tôi sẽ đợi Tô cô nương trong ba ngày.

Thấy Bạch Vân Phi đồng ý, Tô Phi Phụng liền cất mình chạy đi. Nhưng mới bước mấy bước, nàng quay đầu lại, đưa mắt nhìn từ đầu xuống chân Vân Phi rồi hạ giọng nói nhỏ:

- Trước khi chất độc chưa hết, Bạch cô nương chớ đụng vào người Vũ huynh mà vô tình hại huynh ấy.

Bạch Vân Phi má đỏ hồng, nói:

- Biết rồi ! Cảm ơn Tô cô nương đã quan tâm.

Tô Phi Phụng hình như muốn nói thêm việc gì nữa, nhưng chỉ mới há miệng lại nín mất.

Bạch Vân Phi cau mày, hỏi:

- Tô cô nương có chuyện gì cứ nói đi ! Nếu tôi đủ sức nhất định sẽ giúp cô nương.

Môi điểm nụ cười khó hiểu, Tô Phi Phụng nói:

- Thôi để sau ba ngày, khi trả lại Qui Nguyên Mật Tập xong, lúc ấy tôi sẽ nói cũng không muộn. Thôi tôi đi đây, thì giờ gấp rút rồi.

Nói xong, nàng quay mình lại chạy bay biến.

Đợi cho bóng Tô Phi Phụng khuất vào lối quanh, Bạch Vân Phi mới chậm chậm bước đến bên Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan.

Mã Quân Vũ đang ngồi xếp bằng, cả mình mồ hôi ướt đầm như tắm, hai mắt nhắm cứng, trông nét mặt quá thiếu ngủ...

Lý Thanh Loan mặt đầy nước mắt, ngồi kế bên chàng, tay cầm chiếc khăn nhỏ đã thấm ướt nước mắt.

Lam Tiểu Diệp và bốn tỷ nữ đứng bao quanh, mặt người nào cũng buồn buồn.

Bạch Vân Phi mới đến gần, chợt Mã Quân Vũ mở mắt, hỏi:

- Bạch tỷ tỷ ! Tô Phi Phụng đã đi chưa ?

Bạch Vân Phi cười nói:

- Tô cô nương đã đi rồi, nhưng trong ba ngày nữa sẽ lại thăm Vũ huynh. Vũ huynh đã uống thuốc giải rồi, chỉ phải tĩnh dưỡng vài ngày nữa thì phục nguyên ngay.

Đôi mắt nhìn về phía xa, Mã Quân Vũ lẩm bẩm:

- Tại sao ta lại không chết được nhỉ ?

Lý Thanh Loan nói bằng giọng đầy tin tưởng:

- Vâng ! Vũ ca không chết được đâu, vì huynh là người tốt mà. Nếu huynh có mệnh hệ nào sẽ để lại cho nhiều người lắm khổ đau.

Bất thành lình Mã Quân Vũ đứng vọt lên, chạy về phía trước.

Bạch Vân Phi vội nắm tay chàng trở lại, hỏi:

- Vũ huynh định đi đâu ?

Mã Quân Vũ đáp:

- Tôi phải gọi nàng lại vì có chuyện muốn hỏi.

Bạch Vân Phi nói:

- Tô cô nương đã đi xa rồi, Vũ huynh bị nhiễm độc chưa lành làm sao đuổi kịp ?

Mã Quân Vũ nhìn chăm chăm về phía trước nói:

- Dầu sao tôi cũng phải gọi cô ấy lại.

Bạch Vân Phi than nhẹ một tiếng, nói:

- Khi Tô cô nương đi có nói là ba ngày nữa sẽ trở lại Thiên Cơ Thạch Phủ để trả Qui Nguyên Mật Tập. Nếu ngày ấy cô ta không đến thì Vũ huynh đi tìm cũng không trễ.

Lý Thanh Loan nói:

- Đợi sau khi Vũ ca lành bệnh, tôi với huynh cùng đi tìm cô ấy về.

Thấy hai người hết lời khuyên nhủ, Mã Quân Vũ cúi đầu, từ từ ngồi xuống.

Bạch Vân Phi nhìn Lý Thanh Loan, nói:

- Vũ huynh tuy đã uống thuốc giải, song cũng phải một hai ngày mới lành bệnh. Vậy bây giờ chúng ta nên đưa huynh ấy về Thiên Cơ Thạch Phủ tĩnh dưỡng thì hơn.

Lý Thanh Loan đỡ Mã Quân Vũ lên, nói:

- Vũ ca ! Đại tỷ tỷ bảo về. Tôi cũng huynh đi được không ?

Mã Quân Vũ nhẹ rút tay lại, nói:

- Tôi có thể tự đi được.

Nói xong chàng liền cất bước đi về phía trước.

Lý Thanh Loan, Bạch Vân Phi theo sát kế bên. Lam Tiểu Diệp và bốn cô tỳ nữ đi sau
rốt.

Vì Mã Quân Vũ đi rất chậm, nên phải tốn hàng giờ mới đi được sáu bảy dặm.

Mọi người vừa đến Trung Vân Hồn...

Dưới Trung Vân Hồn có mấy người đang giao đấu kịch liệt.

Bạch Vân Phi thấy mấy người trong trận, liền nói với Lý Thanh Loan:

- Hai vị sư bá và sư phụ muội đều đến kìa.

Tuy không thấy rõ được mấy người đang giao đấu là ai, song Lý Thanh Loan cũng gật
đầu đáp:

- Vâng.

Bạch Vân Phi lại nói tiếp:

- Đối phương võ công rất cao. Tỷ xuống trước tiếp tay với ba vị Côn Luân đạo trưởng.

Vừa dứt lời, Bạch Vân Phi đã chạy vút đến trận đấu.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ thấy chủ nhân xông vào trận, lập tức liền xuất thủ giáp
chiến. Thật là một bộ hạ thân tín.

Người ta chỉ nghe tiếng lạnh lạnh của Bạch Vân Phi vang lên:

- Dừng tay !

Tức thời hai bên đều lui ra hai bước.

Mã Quân Vũ định thần nhìn thấy cả sư phụ, hai sư thúc của chàng đều có mặt. Ba
người đang lăm lăm ba thanh kiếm dài.

Đối diện với Côn Luân Tam Tử là Siêu Nguyên, Siêu Trần và Siêu Huệ, người nào
cũng có cầm vũ khí. Siêu Nguyên cầm đao, Siêu Trần chống đồng bản đứng kế bên, Siêu
Huệ cầm thanh trường kiếm lóng lánh.

Bạch Vân Phi lại đứng sừng sững ở giữa.

Thì ra vừa xông vào trận, Bạch Vân Phi đã dùng Huyền Môn Nhất Nguyên Khí Công
liên tiếp phát sáu chưởng vào sáu người và đồng thời thét bảo họ dừng tay.

Ba vị trưởng lão của Nga Mi phái tuy không biết Bạch Vân Phi là ai, nhưng thấy chỉ chớp mắt nàng đã ép lui cả sáu tay cao thủ, họ đều kinh ngạc. Sáu con mắt hau háu nhìn nàng.

Bạch Vân Phi quay về phía Côn Luân Tam Tử nghiêng mình chào, nói:

- Ba vị trưởng bối mới từ xa đến, xin tạm nghỉ một lúc, để vãn bối đối phó với bọn họ.

Rồi nàng quay về phía ba vị đại sư của Nga Mi phái, hỏi:

- Ba vị đến Trung Vân Hồn của tôi có việc gì ?

Siêu Nguyên đại sư thấy nàng nói không nhã nhặn, tức giận cười nhạt, nói:

- Chốn rừng hoang này ai cũng có thể lui tới được. Nữ thí chủ hỏi thế có quá lời chăng ?

Bạch Vân Phi cười khẩy, nói:

- Không sai ! Vì Tạng Chánh Đồ mà có nhiều người đến đây. Song ba vị cùng lúc đều có mặt...

Siêu Trần đại sư cười ha hả, ngắt ngang:

- Chỗ này ai cũng có thể đến, không hạn chế. Nữ thí chủ không truy vấn Côn Luân Tam Tử mà chỉ theo hỏi chúng tôi, không biết có phải nữ thí chủ muốn là khó để chúng tôi không ?

Bạch Vân Phi thầm nhủ:

“Có lẽ họ đến vì Qui Nguyên Mật Tập rồi.”

Nàng không đáp lời Siêu Trần đại sư, quay lại nhìn Côn Luân Tam Tử.

Huyền Thanh đạo trưởng cười khanh khách, nói:

- Chắc Bạch cô nương không biết ba vị cao nhân này đâu, vậy bản đạo xin giới thiệu cho hai bên biết nhau.

Ông từ từ bước đến...

Huyền Thanh đạo trưởng cười ha hả, chỉ Siêu Nguyên đại sư, nói:

- Vị lão thiền sư này là sư huynh của Chưởng Môn nhân phái Nga Mi, Nga Mi Tứ Lão, đệ nhất lão Siêu Nguyên đại sư.

Siêu Nguyên tra đao vào bao, cười ha hả, nói:

- Đạo huynh quá lời, bản tăng chịu không nổi.

Huyền Thanh đạo trưởng lại cười, chỉ Siêu Trần nói:

- Vị này là giang hồ bằng hữu của bản đạo, Siêu Trần đại sư, Nga Mi Tứ Lão, thuộc hàng thứ ba.

Siêu Trần đại sư cười dài, nói:

- Khi này các vị vung kiếm cản đường, đánh tới tấp chúng tôi. Đạo huynh đâu có nghĩ đến lão tăng này là giang hồ bằng hữu với đạo huynh.

Huyền Thanh đạo trưởng không cãi, lại chỉ Siêu Huệ, cười nói:

- Vị này là Nga Mi Tứ Lão, hàng thứ tư, Siêu Huệ sư thái.

Siêu Huệ cười ngạo, nói:

- Khi này các vị cản đường chúng tôi làm trễ mất đại sự. Giờ chúng ta là địch, không còn tình giao hảo gì nữa...

Ngọc Chánh Tử thấy chướng tai, tức giận tiếp:

- Sự việc xảy ra đều vì tưởng lầm nhau, hai bên đều có chỗ sai. Đạo cô nên biết rằng chúng tôi chưa bao giờ nể nang những kẻ ăn nói hồ đồ.

Siêu Huệ lạnh lùng, đáp:

- Bất kể tưởng lầm hay không, một khi đã giao đấu thì phải chia hơn thua.

Ngọc Chánh Tử giờ kiếm lên nói:

- Được !

Siêu Nguyên đại sư cau mày, định cản lại, nhưng Siêu Huệ đã vung kiếm nhảy ra.

Chỉ nghe tiếng nói lạnh lùng của Bạch Vân Phi:

- Về đi !

Thì chưởng của nàng cũng đẩy ra.

Siêu Huệ tay mặt nắm kiếm, tay trái đánh mạnh ra một chưởng truy cản.

Bạch Vân Phi xoay nhẹ một cái. Siêu Huệ thấy chưởng lực xoắn đến như cơn gió lốc, định rút tay về nhưng không còn kịp nữa, chưởng phong của Vân Phi đã hốt bà ta kéo ra xa bảy tám thước.

Siêu Nguyên và Siêu Trần đại sư thấy Siêu Huệ lâm nguy, cả hai không kịp nghĩ đến qui luật và địa vị của mình trong võ lâm, cùng một lúc xông vào cứu ứng. Siêu Nguyên đại sư vung mạnh một chưởng ép vào Vân Phi. Siêu Trần đại sư cũng quơ đồng bản sả mạnh vào đầu nàng.

Bạch Vân Phi lách mình, đưa tay mặt dẫn luồng chưởng phong ào ạt của Siêu Nguyên đánh vào Siêu Trần.

Siêu Nguyên thấy lực đạo của mình bị điều khiển sai hướng, lập tức thu lại nội gia chân lực.

Tuy ông ứng biến lanh lẹ song vẫn trễ một chút, chỉ thấy chưởng phong đánh bật đồng bản trên tay Siêu Trần bay vút phía xa, còn Siêu Trần thì xoay mấy vòng mới đứng vững được.

Ngón đòn này không những làm cho ba vị Nga Mi Trưởng Lão hết hồn mà cả Côn Luân Tam Tử cũng giật mình, sống sót.

Mọi người đang đứng im lặng, bỗng nhiên Lam Tiểu Diệp lên tiếng:

- Đại tỷ tỷ hãy nghỉ tay, để tôi đối phó với ba người này cho.

Bạch Vân Phi cười lạnh lạnh, nói:

- Đừng ! Ba người này không phải kẻ thù của chúng ta, chỉ vì lầm nhau mà đánh, thế thôi.

Nàng quay lại phía Siêu Nguyên tiếp:

- Mấy vị vì muốn đoạt Qui Nguyên Mật Tập mà đến đây, nhưng không biết tại sao lại chạm tay với tam vị Côn Luân đạo trưởng ?

Siêu Nguyên đại sư liền cười đáp:

- Chúng tôi đang đuổi người thù đến đây, bỗng nhiên Côn Luân Tam Tử hiện hình truy cản. Chúng tôi cũng chẳng hiểu vì lý do gì ? Nữ thí chủ hãy nhờ ba vị đạo huynh giải thích.

Ông ta đang nói đến đây chợt thấy Mã Quân Vũ nên ngừng hẳn.

Lúc này Siêu Trần và Siêu Huệ cũng vừa thấy Mã Quân Vũ nên sắc mặt liền thay đổi...

Chuyện đánh nhau ở Vạn Phật Đỉnh hai tháng trước như hiện rõ trước mặt Nga Mi Tam Lão...

Mã Quân Vũ vẻ mặt lạnh lùng, ngược mắt nhìn ba người, rồi chạy đến trước Huyền Thanh đạo trưởng phục dưới đất, cung kính nói:

- Đệ tử bái kiến sư phụ !

Huyền Thanh đạo trưởng nhíu mày nói:

- Người chưa chết thật là phước đức. Ta có nhiều chuyện muốn hỏi người.

Lúc này Lý Thanh Loan cũng đã quỳ trước Ngọc Chánh Tử, thưa:

- Sư phụ.

Vì liên tiếp mấy tháng nay chịu quá nhiều đau khổ, nên Thanh Loan mới kêu lên hai tiếng sư phụ thì nước mắt nàng đã chảy ra ròng ròng.

Ngọc Chánh Tử thấy dáng điệu nàng thiếu náo, đầu tóc rối bù, áo quần lếch thếch, bà nắm tay nàng, hỏi:

- Con nói cho ta biết ai đã hành hạ con như vậy ?

Lý Thanh Loan lắc đầu:

- Không có ai hành hạ con cả, chỉ tại con bị té đó thôi.

Thông Linh đạo trưởng thấy thần sắc của Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan lấy làm lạ vô cùng. Ông thăm hỏi:

“Không lẽ huynh muội chúng nó đánh nhau sao ?”

Tuy thắc mắc nhưng ông không dám hỏi trước mặt nhiều người, nên quay sang nói nhỏ với Huyền Thanh đạo trưởng:

- Chúng nó có chuyện đáng ngờ.

Huyền Thanh đạo trưởng nhìn Mã Quân Vũ nghiêm giọng nói:

- Mau đi bái kiến hai vị sư thúc.

Mã Quân Vũ từ từ đứng dậy tiến đến trước Thông Linh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử quì xuống, thưa:

- Đệ tử kính chào nhị vị sư thúc.

Thông Linh đưa tay đỡ Mã Quân Vũ lên, còn Ngọc Chánh Tử hừ một tiếng quay đi chỗ khác, không màng ngó đến chàng.

Bạch Vân Phi tuy đang truy cản ba người trưởng lão Nga Mi, nhưng vẫn để ý đến lời đối đáp và cử chỉ của Côn Luân Tam Tử.

Nàng thấy Mã Quân Vũ bị các sư trưởng lạt lẽo, lòng cảm thấy xót xa, thầm nghĩ:

“Huynh ấy là người tốt chẳng hiểu sao lại chịu nhiều khổ não như thế ? Đến nỗi cả mấy vị sư trưởng của chàng cũng lãnh đạm ?”

Bất giác nàng cất tiếng thở dài.

Mã Quân Vũ đứng lên, đối với sự lạt lẽo của ba vị sư trưởng, hình như chàng không để tâm, sắc mặt chàng vẫn như thường nhưng không nói một tiếng.

Huyền Thanh đạo trưởng nghiêm nghị nói:

- Trước khi chưa được lệnh của ta, người không được rời ta một bước !

Mã Quân Vũ gật đầu nói:

- Đệ tử kính vâng lệnh sư phụ.

Nói xong chàng đứng kế bên Huyền Thanh đạo trưởng.

Bạch Vân Phi biết Côn Luân Tam Tử tưởng lầm Mã Quân Vũ hàng động trái môn qui nên mới đối xử với chàng như vậy.

Huyền Thanh đạo trưởng tiến đến gần Siêu Nguyên chào một cái rồi nói:

- Chúng ta hai phái Nga Mi, Côn Luân thuở nay không có thù oán, lúc này chúng tôi cản đường quý vị là để hỏi thăm một việc, không ngờ lại hiểu lầm thành thử đánh nhau. Nhưng giờ thì đệ tử của bản đạo còn sống, bản đạo cũng không nhắc đến việc xưa nữa, e làm tổn thương đến hòa khí của hai phái chúng ta.

Siêu Huệ cười khiêu khích, nói:

- Đệ tử của đạo huynh còn sống, nhưng đệ tử của Nga Mi phái chúng tôi phải tìm ai mà đòi mạng ? Đạo huynh hỏi xem có phải đệ tử của đạo huynh đã giết chết một đệ tử của chúng tôi không ?

Huyền Thanh đạo trưởng quay lại phía Mã Quân Vũ, hỏi:

- Người có giết người của phái Nga Mi không ?

Mã Quân Vũ đáp:

- Đệ tử bị bốn người của phái Nga Mi vây đánh, bị trúng vào lưng một trượng, trong lúc cần sống, đệ tử cất kiếm đâm nhào một hòa thượng.

Siêu Huệ cười khẩy, nói:

- Con Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng đánh chết một người.

Sắc mặt của Thông Linh đạo trưởng liền thay đổi, ông gằn giọng:

- Nói như vậy quý phái muốn làm khó dễ bản phái chăng ?

Siêu Nguyên cất tiếng cười ha hả, nói:

- Đạo huynh đường đường là một vị Chứng Môn, tại sao cũng nói không tình lý gì cả. Đệ tử của quý phái vì con gái của Thiên Long Bang Chủ mà đến Vạn Phật Đỉnh đánh phá hung hăng, đã bị chúng tôi bắt nhốt rồi vượt ngục ra. Chúng tôi tưởng như thế cũng bỏ qua, ai ngờ hắn lại đến một lần nữa, còn dẫn thêm Ngọc Tiêu Tiên Tử để trả thù, đánh chết hai đệ tử của bản môn. Đã thế hắn lại còn kêu mấy lão phân cuộc chủ của Thiên Long Bang đến bắt mất...

Ông ta nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, vì việc một vị Chứng Môn của phái võ bị bắt là một điều sỉ nhục, nên không nói tiếp nữa...

Siêu Phàm đại sư bị người của Thiên Long Bang bắt đi, trừ mấy người trong cuộc thì võ lâm giang hồ chẳng ai hay biết.

Sắc mặt của Thông Linh biến xanh, ông quay lại hỏi Mã Quân Vũ:

- Vị Siêu Nguyên thiên sư này nói thật không ?

Mã Quân Vũ đáp:

- Đệ tử không dám đối, sự việc quả thật như vậy, nhưng lời nói thiền sư có chỗ không đúng thành ra khó nghe.

Thông Linh đạo trưởng nhìn chăm chặp Mã Quân Vũ, hỏi:

- Thế thì việc xảy ra thế nào hãy nói rõ xem.
- Vì đệ tử cứu giúp con gái của Thiên Long Bang chủ nên...

Thông Linh đạo trưởng hừ một tiếng, nói:

- Như thế đã phạm môn qui, nếu sai thêm nữa thì khó được tha thứ.

Nét mặt vẫn thản nhiên, Mã Quân Vũ tiếp lời:

- Trên đường về, đệ tử thấy có bốn tăng nhân đang vây đánh một thiếu nữ. Đệ tử không biết bốn tăng đó là ai, nhưng với thiếu nữ ấy đệ tử đã được gặp mấy lần. Chính là Vô Hình Nữ Hiệp Tô Phi Phụng. Đệ tử những tưởng giảng hòa được đôi bên, không ngờ bốn người đó lại quay qua khiêu chiến với...

Siêu Huệ lạnh lùng ngắt ngang:

- Con nhãi Tô Phi Phụng dùng ám khí đánh thương đệ tử bốn phái, chúng ta cho người theo đuổi bắt có đúng không ?

Mã Quân Vũ như không nghe, cứ đều đều tiếp:

- Khi đó đệ tử bị nhục, nhưng vẫn cứ nhẫn nhịn, chỉ yêu cầu họ thả Tô Phi Phụng thôi. Nhưng họ bảo đệ tử hãy về Vạn Phật Tự để thương lượng với vị Chứng Môn. Đệ tử cứ ngỡ rằng Siêu Phàm đại sư là một người khoan hồng đại lượng, không ngờ khi đến Vạn Phật Tự thì bị Siêu Huệ sư thái mắng nhiếc rồi cho đệ tử Nga Mi xông vào bắt đệ tử. Đệ tử thấy việc xảy ra ngoài ý nghĩ, và tình thế buộc phải rút kiếm chống cự. Đệ tử giải vây được cho Tô Phi Phụng chạy thoát, còn chính mình lại bị bắt nhốt vào ngục đá.

Chàng ngừng một chút rồi tiếp:

- Nhưng rồi sau đó thừa lúc một tiểu đồ mang cơm đến, đệ tử thoát ngục bỏ chạy. Không ngờ trên đường về lại gặp Tô Phi Phụng. Nàng nói là sư phụ đến Vạn Phật Tự tìm đệ tử, vì vậy đệ tử phải quay trở lại. Trong lúc chưa rõ ân sư ở đâu thì đệ tử lại gặp Ngọc Tiêu Tiên Tử. Việc đệ tử có liên kết với Ngọc Tiêu Tiên Tử hay không, có Siêu Trần đại sư mắt thấy tai nghe, xin sư phụ và sư thúc cứ hỏi thì biết. Còn Tô Phi Phụng gọi mấy người phân cuộc chủ đến thì lúc đó đệ tử và Ngọc Tiêu Tiên Tử đã thọ thương gần chết, không còn hay biết gì cả.

Thông Linh đạo trưởng vẫn còn tức giận hỏi gần:

- Người nói có thật không ?

Mã Quân Vũ chấp tay nói:

- Mọi việc đệ tử đều thưa thật.

Thông Linh đạo trưởng quay về phía Siêu Nguyên đại sư, nói:

- Ngu đồ của bốn môn nói có chỗ nào không thật, mời đại sư chỉ rõ.

Siêu Nguyên chưa kịp nói gì thì đã nói :

- Nếu hấn nói thật thì mọi việc đâu có sắp xếp đúng lúc như vậy ? Nhất định hấn đã liên kết với Ngọc Tiêu Tiên Tử và Thiên Long Bang đến quấy phá Vạn Phật Tự.

Huyền Thanh đạo trưởng cười nhạt, nói:

- Sư thái có lẽ nói quá rồi ! Việc ngu đồ bản đạo có liên kết Thiên Long Bang để quấy phá Vạn Phật Tự hay không thì bây giờ chưa đủ bằng chứng. Nhưng còn việc ngu đồ bốn phái liên kết với Ngọc Tiêu Tiên Tử thì nhất định là không thể có, vì bản đạo đang giao đấu với Tiên Tử trên Kim Đỉnh Phong thì hay tin ngu đồ thọ nạn, nên cuộc đấu dừng lại và mạnh ai nấy đi...

Siêu Huệ cười khẩy, ngắt ngang:

- Mặc kệ việc của các người, tôi không cần biết, bây giờ đạo huynh phải làm cách nào đền mạng hai đệ tử bất hạnh của phái Nga Mi chúng tôi.

Huyền Thanh đạo trưởng ngẩng mặt lên trời cười ha hả, một lúc mới nói:

- Đệ tử của Nga Mi phái ỷ chúng hiếp cô, đả thương ngu đồ của bản đạo, như thế buộc nó phải tự vệ, việc giao đấu lỡ tay là thường, chỉ đáng trách là đệ tử của quý phái mạng ngắn đó thôi.

Siêu Huệ toan cãi lại thì đã nghe Bạch Vân Phi gằn giọng nói:

- Hừ ! Té ra các vị đến đây để tìm thù ! Đừng nói chi ba vị Côn Luân đạo trưởng là quý khách của chúng tôi, dẫu là kẻ không quen biết đi nữa chúng tôi cũng không muốn động đao, động kiếm ở Bạch Vân Hiệp này. Nếu ba vị Nga Mi thiền sư không có việc gì khác, thì mời ba vị mau rời khỏi nơi đây.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ tiến tới, tay nắm Thất Bộ Đoạt Hồn Sa nhìn chăm chăm Nga Mi Tam Lão, nói:

- Mời ba vị mau đi đi ! Chủ nhân của tôi hồi nào cũng nói chắc như đinh đóng vào cột.

Siêu Nguyên đại sư tức giận “hừ” một tiếng, rồi quay lại nói với Siêu Trần và Siêu Huệ:

- Chúng ta đi !

Côn Luân Tam Tử biết đã kết thù rồi, có nói thêm cũng vô ích, nên đứng yên nhìn Nga Mi Tam Lão.

Tuy đã nghe Siêu Nguyên bảo đi, nhưng Siêu Trần và Siêu Huệ vẫn còn chần chờ chưa chịu cất bước.

Bỗng mọi người nghe một tiếng quát lạnh lạnh từ xa vọng lại.

Bạch Vân Phi biết tiếng quát ấy của Tô Phi Phụng liền hướng về phía ấy nhưng vì quá xa nên chỉ thấy mấy bóng người thoát hiện ra rồi khuất mất qua khúc quẹo, chẳng phân biệt được gì cả.

Lam Tiểu Điệp ô một tiếng, nói:

- Lạ nhỉ ! Làm gì mà bên đánh bên chạy. Không biết bọn chúng muốn làm trò gì ?

Bạch Vân Phi nheo mày, nói:

- Lam muội muội thấy người chạy trước có phải là con gái không ?

Lam Tiểu Điệp gật đầu, nói:

- Không sai ! Trong tay người con gái ấy có nắm vũ khí, đằng sau rất nhiều người đuổi theo. Bọn theo sau hình như đuổi nàng mà cũng hình như bảo vệ nàng...

Bạch Vân Phi nói:

- Vậy nhất định là Tô Phi Phụng rồi. Chúng ta mau đi tiếp ứng !

Nói xong, nàng liền chạy về phía Nam.

Nga Mi Tam Lão cũng chạy theo.

Côn Luân Tam Tử sợ Bạch Vân Phi một mình phải chống với nhiều người nên đuổi sát Nga Mi Tam Lão.

Mã Quân Vũ, Lý Thanh Loan, Lam Tiểu Điệp, Phàn Tú Vũ và bốn tỷ nữ cũng nhất tề chạy một lượt theo sau Côn Luân Tam Tử.

Thân pháp của Bạch Vân Phi rất nhanh. Mấy người theo sau vừa đến chỗ quẹo thì không thấy bóng dáng nàng đâu nữa... Tốp người theo sau, nhất thời không biết nàng chạy lối nào, nên phải dừng bước.

Nga Mi Tam Lão ngẫm nghĩ một chút rồi lại rẽ về phía Tây.

Lại nghe giọng lạnh lạnh của Lam Tiểu Điệp:

- Dừng lại !

Tiếp theo đó nàng khẽ phát tay, bốn tỷ nữ đứng phía sau liền tung mình lên trước, cản lối đi của Nga Mi Tam Lão.

Siêu Nguyên đại sư quay lại nhìn Lam Tiểu Điệp, hỏi:

- Nữ thí chủ cản đường có dụng tâm gì ?

Lam Tiểu Diệp cất giọng lạnh lùng:

- Khi này Đại tỷ tỷ của tôi bảo quý vị đi, các vị không đi. Bây giờ phải đợi tỷ tỷ tôi trở lại mới được đi.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ cười nhạt, phụ họa:

- Ba vị có nhã ý đến Bạch Vân Hiệp, vậy có trễ một bước cũng không hề gì.

Siêu Huệ gắng giọng nói:

- Hừ ! Chúng ta cứ đi ngay bây giờ !

Nói xong, vị đạo cô vùng kiếm, xông thẳng về phía trước.

Chỉ nghe bốn tỳ nữ đồng quát một tiếng, bốn bóng người tung lên, công đến một lúc khí thế rất vững mạnh.

Siêu Huệ vùng kiếm chống đỡ, nhưng bị ép lui lại hai bước.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ giờ nắm độc sa, nói:

- Mong ba vị dẹp ngay cái ý nghĩ tự thoát, nếu không sẽ rước họa vào thân.

---- oOo ----